

Alkuperäiset lauseet:

1. Katson puiden lävitse, ohi ja näen karhun
2. Koskaan et ole hyödytön
3. Luonto kauniine puineen
4. Sateen jälkeen puhdas tuoksu joka puolella
5. Minusta pidetään kiinni
6. Veneeni lipui kohti kaukaista ulappaa
7. Kvanttifysiikkaa säilykepurkista
8. Verenhimoinen vampyyri, joka haluaa kaikesta vaaleanpunaista hattaraa
9. Hevosella on suurempi into
10. Kengät hiertävät kantapäitä
11. Ovella oli ihminen

Kvanttifysiikkaa säilykepurkista

Kvanttifysiikasta kasaan liimattu veneeni purjehti vaaleanpunaisella merellä kohti ääretöntä ulappaa. Verenhimoiset hevosvampyyrit katselivat puiden lävitse nälkäisinä kohti karhua. Sateen jälkeinen puhdas tuoksu nimesi veneen Säilykepurkiksi. Ovella oli ihminen, jolla oli suurempi into kuin verenhimoisella hevosvampyyrillä. ”Minusta pidetään kiinni”, hän äännähti permutatiivisesti ja lipui kuin hattara jolla oli kyse jostain aivan muusta. ”Niitä on liian monta kerralla”, kengät vastasivat ja jatkoivat kantapäiden hinkkaamista jotenin erityisen irستاalla tavalla. Luonto tuoksui kuin puolityhjät säilykepurkit jäteasiassa. ”Maanläheistä”, sanoi ohi sukeltava karhu. Sen puukengät hiersivät kvanttifysikaalista venettäni, jättäen jälkeensä vaaleanpunaisia viiruja jotka lipuivat horisonttiin. ”Koskaan et ole hyödytön”, ne toistivat kerta toisensa jälkeen kuin vakuuttaakseen toisensa improvisaation jalosta taidosta. Puolella niistä oli edessään hattaratähti. ”Tervetuloa mukaan!” ne huusivat mielelleni enkä enää ollut alkuunkaan varma, oliko mieleni yhä mukana veneessä, vai oliko sekin vain kvanttifysikaalinen kuvitelma kauniine puineen lipumassa irstaiden vaaleanpunaisten kantapäiden meressä.

Veneeni lipui kohti kaukaista ulappaa. Rannalla oli luonto kauniine puineen. Katsoin puiden lävitse, ohi ja näin karhun. Sateen jälkeen puhdas tuoksu joka puolella... Verenhimoinen vampyyri, joka haluaa kaikesta vaaleanpunaista hattaraa on kuin elämäni ovella oleva ihminen. Se on kvanttifysiikkaa säilykepurkista. Koskaan et ole hyödytön, vaikka hevosella on suurempi into ja kengät hiertävät kantapäitä. Minusta pidetään kiinni.

Veneeni lipui kohti kaukaista ulappaa. Luonto ympärillä näyttäytyi kauniina puineen ja sateen jälkeen oli puhdas raikas tuoksu. Veneeni kyydissä olivat tietenkin minä, verenhimoinen vampyyri, jota vain kiinnosti saada kaikesta vaaleanpunaista hattaraa, hevonen, jolla oli vielä suurempi into saada kaikesta vaaleanpunaista hattaraa. Molemmat mussuttivat makoisia hattaroitansa jotka ne olivat löytäneet kioskista ennen kuin lähdimme yhdessä soutamaan.

Vampyyri opiskeli kvanttifysiikkaa käsittelevää oppikirjaa, minkä se oli löytänyt tonnikalapurkista. Se oli ollut nukkumassa linnassaan, kunnes oveen oli koputtanut ihminen, eli minä, joka pyysi sitä lähtemään mukaan matkalle. Se katsoi minua ensin verenhimoisesti, mutta muisti että sillä oli noita tonnikalapurkkeja kaapissaan, ja otti ne äkkiä mukaansa.

Kampesimme kaikki veneeseen, ja minun kenkäni hiersivät kantapäitäni, joten oli ihana päästä veneeseen istumaan ja ottamaan kengät pois. Veneessä olikin suuri yllätys kaikille, ettei purkissa ollutkaan tonnikalaa vaan pieniä kirjoja, mitkä taianomaisesti suurenivat kun ne otettiin pois purkista. Niitä vampyyri sitten innokkaasti alkoikin lukea.

Aloin tässä vaiheessa suuresti epäillä, että näin unta. Samassa vene keikahti hieman, minusta silti pidettiin kiinni ja se oli hevonen, joka minua auttoi.